

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สมัชชาแห่งองค์การสหประชาชาติได้ประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็กเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2502 โดยในข้อ 9 ได้ระบุว่าเด็กและเยาวชนควรได้รับการปกป้องให้พ้นจากการถูกทอดทิ้ง พ้นจากความทารุณโหดร้ายและการถูกข่มเหงรังแกทุกชนิด เด็กจะต้องไม่กลายเป็นสินค้าในรูปแบบใดจะต้องไม่มีการรับเด็กเข้าทำงานก่อนถึงวัยอันสมควร ไม่มีการกระทำใด ๆ ที่จะเป็นการชักจูงหรืออนุญาตให้เด็กจำเป็นต้องรับจ้างทำงาน ซึ่งอาจเป็นผลร้ายต่อสุขภาพของเด็กหรือเป็นเหตุให้การพัฒนาทางสมองและทางจิตใจของเด็กต้องเสื่อมถอยลง (วิชา มหาคุณ และวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล, 2533) ต่อมาได้มีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่มีการลงนามและบังคับใช้ในปี พ.ศ. 2533 ได้ระบุไว้ในข้อ 19 (1) ว่า รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคม และการศึกษาในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบการทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท การปฏิบัติที่ผิดหรือการแสวงหาประโยชน์รวมทั้งการกระทำอันมิชอบทางเพศ ขณะอยู่ในความดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครอง ตามกฎหมายหรือบุคคลอื่นใดซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2534) แม้ว่าปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 9 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กข้อ 19 จะกล่าวไว้อย่างชัดเจน แต่สภาพความเป็นจริงปัจจุบันพบว่าเด็กจำนวนมากถูกทอดทิ้งให้หิวโหย ถูกทุบตีอย่างรุนแรง ถูกใช้แรงงานอย่างไร้ความปราณี ถูกทำประโยชน์ทางเพศ บางกรณีถึงกับพิการ บางกรณีถึงกับเสียชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิเด็กในด้านการได้รับการปกป้องคุ้มครองจากผู้เลี้ยงดูซึ่งส่วนมากเป็นบิดามารดา แม้ว่าจะเลี้ยงดูด้วยความรุนแรงก็จะไม่ได้รับการใส่ใจจากบุคคลภายนอกเพราะถือว่าเป็นปัญหาครอบครัว บิดามารดาเป็นผู้มีหน้าที่ในด้านการเลี้ยงดูจึงมีสิทธิในตัวเด็ก บุคคลภายนอกไม่ควรเข้าไปเกี่ยวข้องจนบางครั้งเด็กต้องเป็นเหยื่อความรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ศูนย์บริการคุ้มครองเด็ก (Child Protection Service (CPS)) สหรัฐอเมริกาได้รายงานว่ามี ค.ศ. 1997 เด็กประมาณ 3 ล้านกว่าคน (3,195,000) ถูกทารุณกรรมและทอดทิ้งมากกว่าปี ค.ศ. 1996 1.7 % และตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 - 1997 ได้เพิ่มขึ้นถึง 41 % ในปี ค.ศ. 1997 ได้รับการยืนยันจากศูนย์บริการคุ้มครองเด็กว่าเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ 1,054,000 คน นั่นคือเด็ก ทุก ๆ 15 คนใน 1,000 คน ถูกทารุณกรรม จากบันทึกรายงานการสำรวจปี ค.ศ. 1997 พบว่า 22 % ของรายที่ได้รับการยืนยันถูกทารุณกรรมร่างกาย 8% ถูกล่วงละเมิดทางเพศ 54 % ถูกทอดทิ้ง 4% ถูกทารุณกรรมทางอารมณ์และจิตใจและอื่น ๆ อีก 12 % (AAPC, 1988)

ปี ค.ศ. 1977 ศูนย์บริการคุ้มครองเด็กได้รับเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศเข้ามาดูแล จำนวน 84,320 ราย จำนวน 8 % ของทั้งหมดเป็นเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศซ้ำซึ่งเป็นจำนวนที่ต่ำกว่าความเป็นจริงที่ศูนย์บริการคุ้มครองเด็กได้ให้การดูแล จากรายงานดังกล่าวเป็นเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานที่นอกบริเวณบ้านที่อาศัย (Finkelhor and Williams, 1988) ข้อมูลจาก 18 รัฐในประเทศสหรัฐอเมริการายงานว่า มีเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศประมาณ 3 % ของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทั้งหมดที่ได้รับการยืนยันว่าถูกล่วงละเมิดทางเพศในปี ค.ศ.1997 (Wang and Daro, 1998)

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงสภาวะทางเศรษฐกิจ โดยทั้งภาครัฐบาลและเอกชนได้เร่งพัฒนาประเทศไปสู่ระบบสังคมอุตสาหกรรม การนำเทคโนโลยีทันสมัยมาใช้แทนแรงงานมนุษย์รวมทั้งการเปิดรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาอย่างเต็มที่ทำให้สภาพสังคมผันแปรไป วิธีการดำเนินชีวิตของคนในสังคมต่างแก่งแย่งแข่งขันกันเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนต้องการเพื่อความอยู่รอดของชีวิตโดยไม่คำนึงถึงคุณธรรมและจริยธรรมอีกต่อไป ซึ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมต่าง ๆ ตามมามากมาย อาทิ ปัญหาการว่างงาน ปัญหาความยากจน ปัญหาอาชญากรรม ฯลฯ

การล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก ถือเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญปัญหาหนึ่งที่แสดงถึงความเสื่อมโทรมของสภาพสังคมไทยในปัจจุบันและมีแนวโน้มที่จะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ จากการศึกษาศักยภาพเฉพาะเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ (กระทำชำเรา) ของโรงพยาบาลตำรวจในปี พ.ศ. 2536 พบว่า เด็กจำนวนน้อยกว่า 15 ปีที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศมีจำนวนถึง 284 ราย ในขณะที่ปี พ.ศ. 2532-2535 อุบัติการณ์ของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีจำนวน 156, 154, 140 และ 153 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ.2536 อุบัติการณ์ของเหตุการณ์นี้มากเป็น 2 เท่าของอุบัติการณ์ในปีที่ผ่านมา เด็กที่ตกเป็นเหยื่อเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่รับการรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจ

กรมประชาสงเคราะห์และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติได้รายงานสถิติเด็กถูกทารุณกรรมระหว่าง ปี พ.ศ. 2537-2539 ดังนี้

ตารางที่ 1 สถิติเด็กถูกทารุณกรรมระหว่าง ปี พ.ศ. 2537-2539

พ.ศ.	เด็กถูกทารุณกรรมทางร่างกาย-จิตใจ (ราย)	เด็กถูกทารุณกรรมทางเพศ (ราย)
2537	56	84
2538	41	55
2539	51	59

จากตารางจะเห็นได้ว่าจำนวนเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ (ล่วงละเมิดทางเพศ) มีจำนวนมากกว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางร่างกายและจิตใจและพบว่าผู้กระทำความผิดกับเด็กมากที่สุด คือ บิดาของเด็กเอง (กรมประชาสงเคราะห์, 2540) นอกจากนี้สถิติของศูนย์วิจัยและพัฒนา คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่าเด็กหญิงโดยเฉลี่ยแล้วจะถูกข่มขืน และกระทำอนาจารสัปดาห์ละ 1 คน (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2533)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคดีล่วงละเมิดทางเพศใน ปี พ.ศ. 2539 กับปี พ.ศ. 2540

	ปี 2539	ปี 2540
1. เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ	79 คดี	138 คดี
2. เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศอายุต่ำสุด	7 เดือน	2 ปี
3. ผู้ข่มขืนเด็กที่อายุต่ำสุด	12 ปี	9 ปี

จากตารางของมูลนิธิคุ้มครองเด็กแสดงให้เห็นถึงเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในปี พ.ศ. 2540 จำนวนเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศได้เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2539 ถึง 69 คดี คิดเป็นร้อยละ 87

ตัวเลขผู้ป่วยเด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา หรือถูกล่วงละเมิดทางเพศทั้งหมดทั่วประเทศยังไม่มีผู้ใดรายงานให้ทราบได้ แต่เป็นที่ยอมรับกันว่าอุบัติการณ์นี้ปรากฏให้เห็นเป็นเพียงส่วนน้อยเปรียบเสมือนส่วนยอดของภูเขาน้ำแข็งที่พื้นน้ำทะเลส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดจมอยู่ใต้ทะเลไม่สามารถมองเห็นได้ทั้งนี้เนื่องจากผู้เคราะห์ร้ายบางรายอาจปกปิดเรื่องราวไว้เป็นความลับเพราะความรู้สึกอับอาย ความอ่อนเขี้ยวของเด็กซึ่งต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ในแง่กฎหมายหรือการเข้ารักษาตัว การกลัวต่อคำขู่และบางครั้งผู้กระทำต่อเด็กเป็นบุคคลที่มีบทบาทต่อครอบครัว เช่น บิดา พี่ชาย ทำให้เด็กไม่กล้าที่จะมาแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายและเหมือนกับคดีอาชญากรรมอื่น ๆ คือ การบันทึกรายงานขึ้นอยู่กับระดับฐานะของครอบครัวถ้าเป็นผู้ที่อยู่ในระดับฐานะของครอบครัวต่ำมักจะถูกบันทึกและมีการดำเนินคดีกันถึงศาล แต่ถ้าเหตุการณ์เลวร้ายนี้เกิดขึ้นกับครอบครัวที่มีฐานะของครอบครัวดีก็มักจะถูกปกปิดเพราะไม่ต้องการให้สังคมทั่วไปรับรู้ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น นอกจากนั้นเกี่ยวกับตัวเด็กไม่ว่าจะเป็นแพทย์ พยาบาลหรือครู อาจลังเลที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะอาจต้องเข้าไปมีส่วนเป็นพยานในศาลหรือบางรายถูกขอร้องจากผู้ปกครองไม่ให้เปิดเผยเรื่องดังกล่าว (อัมพล สุอำพัน, 2527) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ผู้กระทำล่วงละเมิดเป็นบุคคลในครอบครัวเด็กเอง เช่น บิดา พี่ชายหรือญาติสนิท จากการศึกษาพบว่าร้อยละ 85 ของผู้กระทำล่วงละเมิดเป็นบุคคลในครอบครัวหรือบุคคลที่เด็กรู้จัก

คุ้นเคยเป็นอย่างดี (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2535) จึงเป็นการยากที่คนอื่นจะรู้เห็นหรือยุ่งเกี่ยวได้ การละเลยต่อปัญหานี้จึงเท่ากับเป็นการส่งเสริมให้มีการกระทำผิดมากยิ่งขึ้น

ลักษณะการล่วงละเมิดทางเพศนั้นมีหลายรูปแบบด้วยกัน ตั้งแต่การล่วงละเมิดทางเพศที่ไม่มีการสัมผัสร่างกาย เช่น การเปลือยกายให้เด็กดูวัยะเพศ การล่วงเกินแบบมีการสัมผัสร่างกาย เช่น การจับต้องร่างกายหรือวัยะเพศของเด็กไปจนถึงการหลอกล่อหรือขู่บังคับข่มขืน ทั้งทางช่องคลอดและทวารหนัก ซึ่งบางครั้งเด็กที่ตกเป็นเหยื่อบางรายยังไม่ทราบด้วยซ้ำว่าตนถูกล่วงละเมิดทางเพศ (มนตรี สันทวิชัย, 2537) ไม่ว่าเด็กจะอยู่ในวัยใดหรือถูกล่วงละเมิดทางเพศในรูปแบบใดก็ตาม หลังจากที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศเด็กจะได้รับผลกระทบที่รุนแรงและยาวนานในหลายด้านทั้งทางด้านร่างกาย สภาพจิตใจ และบุคลิกภาพ บาดแผลที่เด็กได้รับทางร่างกายนั้นเมื่อได้รับการรักษาเพียงไม่นานก็จะหายไปหรืออาจทิ้งร่องรอยแผลเป็นไว้บ้างเพียงเล็กน้อย แต่บาดแผลทางจิตใจของเด็กยากต่อการเยียวยารักษาให้กลับเป็นปกติเหมือนเดิมได้ ในระยะเริ่มแรกที่เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศเด็กจะมีอาการหวาดกลัว ฝันร้าย วิตกกังวล ตกใจง่าย รู้สึกเหมือนตนเองกำลังประสบเหตุการณ์สะเทือนขวัญนั้นอีก จนถึงอาจกลายเป็นโรคจิตในช่วงสั้น ๆ บางรายแสดงความรู้สึกออกมาเป็นความผิดปกติทางด้านพฤติกรรม ปัญหาการนอน ปัญหาการเรียน ฯลฯ ซึ่งจากการศึกษาของ Conte and Schuerman (1987) ได้สำรวจอาการผิดปกติของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 369 คน พบว่าเด็กมีพฤติกรรมดุดองร้อยละ 15 ปัญหาการเรียนร้อยละ 15 ก้าวร้าวร้อยละ 14 ปัญหาการนอนร้อยละ 20 และเมื่อวันเวลาผ่านไปก็ได้หมายความว่าความบอบช้ำของสภาพจิตใจจะลดน้อยลงไปด้วย ตรงข้ามเด็กจะใช้เวลาทบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้เกิดการชะงักงันของพัฒนาการตามวัยในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องทั้งทางด้านสังคม อารมณ์ สติปัญญา โดยเฉพาะความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) และความต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น (Esteem from Other) ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองนี้จะนำไปสู่ทัศนคติของความเชื่อมั่นในตนเองก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีความสามารถในการทำอะไรให้ประสบความสำเร็จแต่สำหรับเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้ว ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของพวกเขาจะอยู่ในระดับต่ำจนถึงแทบจะไม่มีเลย ทั้งนี้เนื่องจากหลังจากที่เหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้นเด็กก็ยังคงตกอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดิมที่มีแต่คนรับรู้เหตุการณ์นี้พร้อมทั้งถูกรังเกียจเดียดฉันท์จากเพื่อน เพื่อนบ้าน และจากคนรู้จัก อันเนื่องมาจากทัศนคติและค่านิยมของสังคมที่จะยอมรับเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นยังคับแคบ ในขณะที่เด็กก็จะรู้สึกว่าตนเองแตกต่างไปจากเด็กคนอื่นเป็นสิ่งของหรือร่างกายที่ชำรุดแล้ว (Damage Goods Syndrome) ทั้งหมดนี้จะนำไปสู่ความรู้สึกและ ทัศนคติของปมด้อยเกิดความรู้สึกอ่อนแอและช่วยเหลือนตนเองไม่ได้ รู้สึกฉลาดกลัว ผิด อับอาย รู้สึกว่าตนไม่มีประโยชน์ซึ่งนำไปสู่ภาวะซึมเศร้าไม่มีความคาดหวังที่จะวางแผนการดำเนินชีวิตในอนาคต สิ้นหวังในสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของชีวิต จนกระทั่งมีความต้องการฆ่าตัวตายในที่สุด ส่วนเด็กที่มีชีวิตรอดจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีความผิดปกติทาง

จิตใจ (Mullen et al, 1988 : 841-845) ไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพที่มั่นคงกับใครได้เกิดปัญหาการหย่าร้างและส่งผลกระทบต่อบุตรที่เกิดมาให้กลายเป็นเด็กที่มีปัญหาต่อสังคมต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

ครูและนักวิชาชีพ เป็นบุคคลที่สำคัญในการช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กหรือเมื่อเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้ว บุคคลเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือเด็ก โดยเฉพาะครูในโรงเรียนมีบทบาทเฉพาะที่จะต้องปฏิบัติซึ่งต้องปฏิบัติงานด้วยคุณธรรมและการที่ครูได้ใกล้ชิดกับเด็กนักเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะค้นหาเด็กที่สงสัยว่าถูกล่วงละเมิดทางเพศและรายงานเพื่อให้เด็กได้รับการปกป้องคุ้มครอง ซึ่งเป็นการคุ้มครองตามกฎหมาย (Abrahams, Cassey and Daro, 1992 : 229-236) ครูมีบทบาทสำคัญยิ่งในการป้องกันเด็กที่ถูกล่วงละเมิด ดังนี้

1. ดำเนินการให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูและเด็กเป็นไปอย่างแน่นแฟ้น เปิดโอกาสแก่ครูเพื่อให้คำแนะนำและช่วยเหลือประคับประคองเด็กที่ตกอยู่ในภาวะวิกฤติ และการช่วยเหลือในบางครั้งต้องให้แก่ครอบครัวของเด็กด้วย
2. ครูควรได้รับการส่งเสริมให้มีหลักสูตรป้องกันเด็กที่ถูกทารุณกรรม เพื่อให้การดูแลได้อย่างปลอดภัยและเป็นการฝึกฝนทักษะการให้การป้องกันแก่นักเรียน
3. การป้องกันเด็กที่ถูกทารุณกรรมนั้นรวมถึงพฤติกรรมของครูในห้องเรียน รูปแบบการแก้ปัญหาของครูที่ไม่ใช้ความรุนแรงและไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง

ครูในโรงเรียนและผู้บริหารโรงเรียน ควรช่วยสังเกตร่องรอยแห่งการถูกทำร้ายทารุณที่เด็กมีและหาทางออกให้เด็กอย่างจริงจัง แทนการให้ความสำคัญแต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่เพียงอย่างเดียว ควรจะมีการปรึกษาร่วมกันระหว่างครูเกี่ยวกับปัญหาของเด็ก (ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก, 2532) ครูควรมีความตระหนักและรับผิดชอบในการให้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการที่เด็กถูกทารุณกรรมและครูต้องมีความตระหนักในเรื่องการทารุณกรรมเด็ก (Burgess and Baldwin, 1981) การรับผิดชอบของครูต่อเด็กนักเรียนมีทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนและอีกส่วนหนึ่งต้องรับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของเด็ก ผู้บริหารบางคนมีความเชื่อในปรัชญาที่ว่าหน้าที่รับผิดชอบต่อนักเรียนจะสิ้นสุดเมื่อหมดเวลาเรียนและเมื่อนักเรียนก้าวพ้นประตูไป บางคนจะรับผิดชอบต่อสวัสดิการทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนไว้คนเดียวซึ่งอาจทำให้ประสิทธิภาพของงานลดลง นอกจากนี้ครูยังมีบทบาทสำคัญเพราะได้ใกล้ชิดกับนักเรียนและผู้ปกครอง ครูสามารถที่จะรับรู้เรื่องราวของครอบครัวเด็กได้จากข่าวในสังคมท้องถิ่น เพื่อที่จะทราบครอบครัวใดที่ทารุณกรรมเด็ก ครูที่สนใจในสวัสดิภาพของเด็กอาจใช้ความรู้เพื่อทำการส่งต่อเบื้องต้นไปยังองค์กรที่เกี่ยวข้อง

กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางความเจริญและมีวิวัฒนาการสูง และอาจกล่าวได้ว่า

กรุงเทพมหานครเป็นหัวใจของประเทศ การเติบโตอย่างรวดเร็วของกรุงเทพมหานครทำให้เกิดปัญหาในหลาย ๆ ด้าน เช่น ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย ปัญหาค่านิยมและการคาดหวังของประชาชนสูงและรวมถึงปัญหาสังคม

ปัญหาสังคมในที่นี้หมายถึงปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของประชาชนอันเป็นปัญหาที่กระทบต่อความรู้สึกนึกคิด ความสงบสุข ความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน คือ ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความผิดเกี่ยวกับเพศ ปัญหาการค้าประเวณีและปัญหา ยาเสพติด (เทียนฉาย กิระนันท์และ ไพศาล เล็กอุทัย, 2539)

ตารางที่ 3 คดีเด็กเป็นเหยื่อถูกล่วงละเมิดทางเพศตั้งแต่ มกราคม-ธันวาคม พ.ศ. 2540

พื้นที่เกิดเหตุ	ประมาณ / คดี
กรุงเทพมหานคร	44
ภาคกลาง	22
ภาคเหนือ	6
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	50
ภาคตะวันออก	12
ภาคใต้	4
รวม	138

พื้นที่ที่มีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศมากที่สุดคือกรุงเทพมหานครคิดเป็นร้อยละ 32 ของทั้งหมดเปรียบเทียบกับจำนวนในระดับภาค ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการล่วงละเมิดทางเพศมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 53 รองลงมาคือภาคกลางคิดเป็นร้อยละ 23 (ไม่รวมกรุงเทพมหานคร) (มนตรี สันทวิชัย, 2541)

ปัญหาเกี่ยวกับเพศกรณีเข้มชินกระทำชำเรา ผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศจะมีทุกวัยแต่เด็กจะเป็นวัยที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศมากที่สุดเพราะเด็กอยู่ในภาวะที่ป้องกันตัวเองได้น้อยกว่าวัยอื่น ๆ (มนตรี สันทวิชัย, 2541)

เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศจำเป็นจะต้องได้รับการคุ้มครองที่แตกต่างออกไป เพราะการถูกล่วงละเมิดทางเพศเป็นการถูกทำร้ายร่างกายที่มีผลกระทบทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ระยะเวลาในการเยียวยารักษานานกว่าจะปรับตัวและหายจากอาการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการคุ้มครองดูแลเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ นักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางในการให้การป้องกันไม่ให้นักเรียนถูกล่วงละเมิดทางเพศและการช่วยเหลือนักเรียน

ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศของครูและนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เด็กเติบโตเป็นทรัพยากรที่มีค่าของสังคมต่อไป

คำถามในการวิจัย

1. การป้องกันไม่ให้นักเรียนที่อยู่ในระดับประถมศึกษาถูกล่วงละเมิดทางเพศมีวิธีใดบ้าง
2. ผู้บริหาร ครูและนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องมีวิธีการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการป้องกันเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ นักเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาการช่วยเหลือเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศ นักเรียนประถมศึกษาของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยมีขอบเขตดังนี้

1. ประชากร เป็นผู้บริหาร ครูในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครและนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศที่อยู่ในมูลนิธิคุ้มครองเด็ก
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการให้ผู้บริหารและครูตอบแบบสอบถาม การสัมภาษณ์นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องและการสังเกตการช่วยเหลือและดูแลเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศแบบไม่มีส่วนร่วมทั้งครูที่โรงเรียนและเจ้าหน้าที่มูลนิธิคุ้มครองเด็กที่มูลนิธิคุ้มครองเด็ก โดยแบ่งระยะเวลาออกเป็น
 - 1) การสังเกตครูที่ให้การช่วยเหลือและดูแลนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศที่อยู่ในโรงเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541
 - 2) การสังเกตเจ้าหน้าที่มูลนิธิคุ้มครองเด็กที่ให้การช่วยเหลือและดูแลนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศที่อยู่ในมูลนิธิคุ้มครองเด็กเป็นเวลา 4 เดือน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การล่วงเกินทางเพศต่อเด็กทั้งแบบไม่มีการสัมผัส

ร่างกาย เช่น การเปลือยกายให้เด็กดูวัยวะเพศ แอบดูเด็กอาบน้ำ พุดจาฉนวนลาม การถ่ายภาพเปลือยเด็กและแบบที่มีการสัมผัสร่างกาย เช่น การลูบคลำวัยวะเพศหรือตามร่างกายเด็กด้วยมือหรือปาก การให้เด็กจับคลำวัยวะเพศหรือสำเร็จความใคร่ให้ผู้กระทำ รวมทั้งการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กทั้งทางช่องคลอดและทวารหนัก ซึ่งกระทำโดยบุคคลภายนอกครอบครัวและ/หรือสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน โดยไม่รวมเด็กหญิงที่มีประวัติการเป็นโสเภณีเด็กและในรายชื่อสงสัยว่าเคยประกอบอาชีพค้าประเวณีมาก่อน

การคุ้มครองดูแลเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ นักเรียนประถมศึกษา หมายถึง การดำเนินการด้านต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนรอดพ้นจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และได้รับสิทธิตามสิทธิมนุษยชน ประกอบด้วย

1. การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การดำเนินงานเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์การล่วงละเมิดทางเพศ ประกอบด้วย การกำหนดมาตรการของโรงเรียน การจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียนและการให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง

2. การให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การร่วมมือดำเนินการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู แพทย์ ตำรวจ อัยการ ผู้พิพากษา นักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่ทำงานในองค์กรเอกชนหรือมูลนิธิคุ้มครองสิทธิเด็ก

นักเรียนประถมศึกษา หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 ทั้งชายและหญิงของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร

นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง หมายถึง บุคคลที่เข้ามามีส่วนในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในที่นี้คือ ครู แพทย์ ตำรวจ อัยการ ผู้พิพากษา นักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่ทำงานในองค์กรเอกชน หรือมูลนิธิคุ้มครองสิทธิเด็ก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้บริหารและครูได้ตระหนัก และเห็นความสำคัญของปัญหานักเรียนถูกล่วงละเมิดทางเพศและร่วมมือกันหาทางป้องกันไม่ให้นักเรียนถูกล่วงละเมิดทางเพศ
2. นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องได้ตระหนักและมองเห็นความสำคัญของปัญหาเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศเพื่อที่จะได้ช่วยกันหาทางป้องกันและช่วยเหลือนักเรียนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ
3. บุคคลทั่วไปจะได้ช่วยกันคุ้มครองเด็กให้รอดพ้นจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ